

Uit Mijntjies dagboek (16)

De vorige keer hèn me uit Mijntjies dagboek kanne leze, dat die lange jonge mèn korsemus gevroge had of ze met 'm wou trouwe. Mijntjie mos zòdoende voor d'r uitzet gaon zurrege. Die zellefde zeumer kwam broer Teunis mèn z'n vrouw over uit Amerikao. Hij was met êên van de dochters van Ome Jan getrouwd. Die nichies wazze zò gek met hullieze neef, dat ie d'r mor met êên van hullie getrouwd was. Ze bleve drie maonde en Mijntjie moch wel is hier en daer mee naer toe. Thuis in Sturgis-Michigan hadde ze de zeun van 'n pliesie-inspecteur uit Dubbeldam in huis genome. Die was êênigst jochie en wou een bietjie de lol uithange. Toe was tie bij Nelle en Teunizze aanbeland. Nou mosse ze ok bij die ouweloï op bezoek en Mijntjie moch mee. Ze hadde daer twêê dochters waervan d'n êêne pas getrouwd was en in Den Haag weunde. Toe wiere ze daer weer uitgenôjigd en Mijntjie was ok weer van de pertij. Naer Den Haag en Scheveninge! Daer was ze nò nooit gewist! Ze keek d'r ôôge uit. Op de boulevard stinge aamel banksies, daervandaen konne ze fijn over de zêê kijke. D'r liepe prachtige daomes te flanere en te parredere. Broer Teunis zee: "Ruik jij niks?" Hij was nog aaltijd dezellefde grappemaoker.

Blôôt

De zuster en zwaoger van Corre, zò hiettende die jonge uit Dubbeldam, vroge hullie mee om Den Haag te gaon bekijke. Zò kwamme ze in 't Mauritshuis terecht, waer aalemael antieke dinger te zien wazze, zôas schilderije. Mijntjie keek ok rond, mor opêens durrefde ze hêemel nie meer te kijke. Een spiernaokte daome! Levesgrôôt! Die vrouw schaomde d'r aaige hêelemael nie, mor Mijntjie wél! Nou zeg! Dat was kunst! Zô'n blôôt schilderij!

Naedien gong 't gezelschap bij de zuster en zwaoger thuis ete. Hij was koetsier en weunde daer in 't koetshuis bove de stalle, mèn Corre zuster. Eerst bekeke ze de paerde; die stinge te stampe en te glimme. Prachtbêêste, vong Mijntjie. Daernae gonge ze naer bovene, naer de weuning van de koetsier. Deur de raome zagge ze in de verte in een park een kesteel staon. De koetsier vertelde dat daer een freule weunde. En hij zee dat 'r daer dikkels êêne meneer Prins uit Slierecht kwam, die was heur rentmêêster. De freule had ok nog landerije en De Boslaon in Slierecht was ok heur aaigendom. Zò zie je mor waer ie soms terecht ken komme. Een vrouw diende 't ete op en d'r wiere grappies gemaakt. Mijntjie keek mor . . . D'r was ok een kennis die zee dat hij wel voor een diensie in Den Haag zou kanne zurrege as Mijntjie dat wou. Broer Teunis zee daerop: "Dà zel nie gaon, 't is moeders jongste maaisie. Wij hebbe al gezeed dà ze met ons naer Amerikao mag, mor moeder zeet dat dat nie beurt!" Aal met aal hadde ze een hêel plezierigen dag.

Foto

Teune vrouw hà Mijntjies een mooie jurk uit Amerikao aangeve. Toe ze weer uitstapte in Slierecht, kwamme de leerlinge van de hôôgere schole ok net aan. Daer was Jan, de zeun van de netaoris, ok bij. Hij zette een paor grôôte ôôge op. Mèn verbaozing herkenden die Mijntjies, die bij heulie thuis mèn Suntereklaos met d'n asbus hà motte lôôpe slepe . . . 't Kan verkere, hee! Mijntjie genoot 'r wel van, hoor. D'n hêêle raais van 't daechie naer Scheveninge en Den Haag wier thuis fijn verteld aan moeder Dirksie en vaoder Kees. De pliesieinspecteur uit Dubbeldam kwam mèn z'n vrouw, eer Teunis en Nel truggonge naer Amerikao, nog wat meegeve voor z'n zeun. Van Mijntjies kregge ze ok wat mee, een foto van d'r aaige. Die hà ze gekrege van Meijere, de fotograef.

Ze liep wel is mè Neeltjies, hum zussie. Toe had ie is gevroge of ze is voor 'm wou posere omdat ie foto's nôôdig had voor 'n tentôônstelling. "Ja", hà ze gezeed, "mor dan mò 'k 't wel eerst aa me moeder vraege en dan wil 'k zelluf ok een mooie foto!" Netuurlijk vong die dat goed. Die foto hà bij moeders op de schoorstêên gestaon en die lange jonge in z'n metrozepak ok. Toe mos ze van de aandere schôonzusters, as ze is kwamme, geregeld schimpscheute hore. Daerom hà Mijntjie gezeed: "Neemt die mor mee!" Mijntjie had 'r laeter spijt van gehad dà ze die foto meegeveve had. Messchie was die in Amerikao wel in de kachel beland en ze had toch ommers gêên kwaod gedaen? Mor zô is de mens . . .

Ouwe vlam

Tijdes z'n verblijf in Slierecht hà Teunis is mè Pleuntjies, z'n ouwe vlam, staon praote. De schôonzusters hadde 't toe nôôdig gevonge om Nelle, de vrouw van Teunizze, daerover in te lichte. D'r wier toendertijd hêêmel gêên leve over gemaakt, hoor. Mijntjie hà zôwaer hêêmel niks gemaarekt en Teunis en Nel wazze gewoon weer trug geraaisd naer Sturgis-Michigan. Veul laeter kwam Teunis weer over, mor toe allêên. Ze hadde gêên kaander en nicht Nel hà revanche genome en was met een aander getrouwd. Dat had eerst wel veul verdriet gekost, mor Teunis was heur tò nog goejendag weze zegge en toe hà Nel gezeed: "Och, we hadde ommers nooit motte trouwe, neef en nicht, hee!" Dus Teunis kwam toe, net as Ome Jan vroeger, weer naer z'n geboortedurrep Slierecht om op te knappe. Ondertusse mos Mijntjie, zô azze me in 't begin konne leze, hard voor d'r uitzet gaon zurrege, mor dat leze me wel een aander keertie!

Mevr. B. v. d. W. weer hartelijk dank voor deuze blik in 't dagboek van uw moeder Mijntjie!

Op onze website www.historie-sliedrecht.nl is ok aander verêênigingsnieuws te vinge, zôas deuze maond de stambôome van de families Boogaard (nieuw), Nieuwpoort en Van Eck. 't Verhaol van deuze week is ok te beluistere op de computer. Kom ok is 'n kijksie neme op woensdagmiddag in onze waarekruimte in "Het Onderhuys", Kaarkbuurt 243.